
IK ZIE JE, MIJN ROUW

Ik herken je.

Aan het moment waarop stilte zwaarder wordt dan geluid.
Aan de drang om op te staan,
te regelen,
te eten,
te denken...
alsof ik iets belangrijks vergeten ben — maar in werkelijkheid
ben jij het die zachtjes op mijn deur klopt.

En ik geef toe: ik heb je lang buiten willen houden
met controle,
met lijstjes,
met zoetheid
en zelfverloochening.

Ik vluchtte mijn hoofd in.
Ik verdween uit mijn lijf.

Maar ik weet nu...
jij komt niet om mij te breken,
jij komt, omdat er iets in mij wil leven.

Omdat mijn ziel weigert
nog langer stil te zijn over wat ik heb ingeslikt.

Jij, rouw,
hebt al die jaren gezweven
toen IK dat moest.

Toen niemand keek,
en ik het niet aandurfde
jou te voelen.

Maar jij verdween niet.
Jij wachtte,
onder het wateroppervlak,
waar ik mezelf verloor.

Vandaag wil ik je niet meer overslaan.
Je mag schreeuwen,
of fluisteren.
Je mag mij overvallen,
of zachtjes binnensluipen.

Je mag mij doen huilen,
of mij stil laten zijn.
Het is allemaal welkom.

Ik zal je niet meer duwen in een hoek,
waar ik mijn schaamte bewaar.

Ik wil weten wat jij hebt gedragen.
Wat jij al die tijd hebt beschermd.

Ik wil horen wat jij zag,
toen ik wegkeek.

En ik beloof je:
Ik blijf bij je.
Niet als soldaat,
niet als strijder,
of vechtersbaas,
maar als vrouw,
als dochter,
als moeder,
als mens, als ik.

Dus kom maar.
Zet jezelf neer waar je wilt.
Vul de kamer
of de ruimte tussen mijn ribben.

Laat de ogen in mijn hart
het licht zijn dat jou ontvangt.

Jij mag blijven,
voor zolang je nodig hebt.

Jij mag bewegen in mij
zoals eb en vloed.

En wanneer je stil bent...
weet ik: jij rust in mij.

Niet verstopt,
maar gekoesterd.

ZOHRA EL HADDAOUI
